Йде зараз, мамо, сніг на Україні...
Вінець Христа із тисяч зернят горя...
До тебе мої сльози не долинуть.
Коли я кличу, тиша лиш говорить.

Помремо ми: чому не спиш, бараку?
Немов розрада вітер цей повіє...
Чи ще лишились на замерзлім шлаку
Знамена серця і в руці світильник?

Мені натомість в темряві лишатись:
не знати втіхи і коритись болю?
Моя зоря велить мені порвати
струни моєї арфи голосної...

Услід троянда часу тихо в'яне.
Згасає. Я один... Один єдиний...
Це, мамо, що: зростання, а чи рана —
Тонути в заметілі України?